

PASTIRSKO PISMO SLOVENSКИH ŠKOFOV ZA POSTNI ČAS 2007

»OZNANJAMO VAM BESEDO ŽIVLJENJA« (PRIM. 1 JN 1,1)

I. PO SVETEM PISMU NAM GOVORI BOG SAM (6. NAVADNA NEDELJA, 11. FEBRUARJA 2007)

Dragi bratje in sestre v Kristusu!

Božja beseda, ki smo ji prisluhnil, nas svari pred pretiranim zaupanjem vase. »Preklet mož, ki zaupa v človeka,« se glasi klana izjava iz prvega berila. Tudi Jezus v evangeliju opozarja, da bogatin zlahka postane zaverovan vase. Toda ošaben človek, ki si domišlja, da ne potrebuje niti sočloveka niti Boga, živi v veliki zmoti in samoprevari. Življenje nam je bilo podarjeno in človek more prav zaživeti šele v darovanju in tesnem sožitju tako z drugimi kot z Bogom.

Če človek sam sebi ne zadošča niti v posvetnih zadevah, je še toliko manj samozadosten, ko gre za spoznanje Boga. Zato nam je Bog sam spregovoril o sebi in se nam razodel. Ustvaril nas je take, da ne moremo živeti, ne da bi se prijateljsko pogovarjali in se tako razkrivali drug drugemu. V tem smo ustvarjeni po njegovi podobi. Bog je občestvo treh Božjih oseb – Očeta in Sina in Svetega Duha – zato je Bog Ljubezen ter najlepše in najpopolnejše sožitje. K temu težimo tudi ljudje in drug brez drugega ne moremo. Najteže prenašamo samoto in zapuščenoost. Vendar nam ni dovolj, da se pogovarjamo samo z drugimi ljudmi, da se z njimi srečujemo in živimo v občestvu z njimi. Kolikor daleč seže zgodovinski spomin, so si ljudje želeli vstopiti v odnos tudi z Bogom, za katerega so vedeli, da je večji od človeka in da mora biti prijateljstvo z njim posebno osrečujoče.

Bog, ki nas je ustvaril iz ljubezni in za ljubezen ter nas je zato usmeril k sebi, tega človekovega hrepenenja ni mogel pustiti nepotešenega. Prišel nam je naproti in se začel razodevati izbranim in izvoljenim ljudem ter prek njih vsemu izvoljenemu ljudstvu. Da bi razodetja ljudje ne popačili, ampak bi ga v pristni obliki ohranili za poznejše rodove, so ga sveti pisatelji zapisali in nastalo je *Sveto pismo*.

Sveto pismo je pismo v pravem pomenu besede. Kakor si prijatelji pišemo, da drug na drugega ne pozabimo in da se naše prijateljstvo ne ohladi, je

tudi *Sveto pismo* v resnici pismo, ki ga piše Bog sam, in sicer po človeških, od Svetega Duha navdihnutih pisateljih. S tem nam razodeva svojo ljubezen in prijateljstvo, ki ju goji do človeka od trenutka stvarjenja naprej. *Sveto pismo* pripoveduje o dogodkih, ki so se zgodili po Božji dobroti do nas in nam razodevajo, kako Bog skrbi za svoje ljudstvo, kako ga rešuje in usmerja na prava življenjska pota.

Ljudje Božje razodevanje nujno potrebujemo, če hočemo biti Božji prijatelji. Res je, da človek lahko tudi sam s svojim razmišljanjem o Bogu marsikaj zasluti in dožene, vendar so tovrstna človekova spoznanja zelo nezanesljiva. Številna verstva, ki so nastala v zgodovini človeštva, na eni strani pričajo o veliki človekovi želji in hrepenenju, da bi Boga spoznal in vstopil z njim v odnos, na drugi strani pa prav njihova raznolikost govori o tem, da so ta spoznanja delna in nepopolna, včasih celo očitno zmotna. Veroizpovedi, ki so nastale iz plemenitega in upravičenega hrepenenja po spoznanju in čaščenju Najvišjega ter po prijateljstvu z njim, zaslužijo naše spoštovanje, čeprav nikakor ne moremo reči, da so zaradi tega vsa verstva enakovredna in nam dajejo enako zanesljivo in resnično podobo o Bogu. Označimo jih lahko za spoštovanja vredna človeška ugibanja o Bogu, ki pa stopijo v ozadje, ko nam pride naproti Bog sam in nam osebno spregovori.

Pravo in resnično spoznanje Boga je največja vrednota, saj ni vseeno, kako si Boga predstavljamo. Če slovenski pregovor pravi: »Povej mi, s kom hodiš, pa ti povem, kdo si,« bi podobno lahko rekli tudi: »Povej mi, v kakšnega Boga veruješ, kako si ga predstavljaš, pa ti povem, kdo si.« Kajti Bog je naše najvišje merilo, naš ideal in naš vzor. Če imamo o Njem pravo, vzvišeno in plemenito podobo, s katero se nam je razodel on sam, nas ta podoba usmerja in nam narekuje, da se tudi sami ravnamo po njej.

Boga – počelo in cilj vsega, kar je – je mogoče spoznati iz stvarstva. Ljudje dolgo niso razumeli, da

je pravi in neskončni Bog lahko samo eden. Tudi izvoljeno izraelsko ljudstvo, kateremu se je Bog začel razodevati, je moralo prehoditi dolgo pot, da se je utrdilo v veri v enega Boga, medtem ko so vsi drugi in veliko močnejši sosednji narodi verovali v več bogov. Mnogoboštvo je za Izraelce predstavljalo veliko skušnjavo: zdelo se jim je namreč bolj »moderno« v verovanju posnemati mogočne sosedje, ki so bili močnejši in uspešnejši kakor oni sami.

Kolikokrat tudi nas mika, da bi se – kakor nekoč Izraelci – Bogu, ki se nam je osebno razodel, izneverili in raje verjeli vedeževalcem, piscem horoskopov in domnevnim obvladovalcem posebnih energij, ki svoje navidezne veščine predstavljajo kot nekakšno novo verstvo. Mnogi kristjani se ne zavedajo, da je zatekanje k vedeževalcem ter drugim sodobnim ponudnikom magije in navideznih skrivnostnih sil ne samo očitno praznoverje, ampak tudi odpad od vere v enega Boga. Kjer ni temeljitega poznavanja svete zgodovine odrešenja in *Svetega pisma*, ki nam to zgodovino podaja in razlaga, hitro prevladajo različne oblike sodobne praznovernosti. Praznoverje je kakor plevel, ki raste tam, kjer njiva ni posejana z dobrim in vzgojenim plemenitim semenom. Na verskem področju plemenito seme predstavlja prista Božja beseda, zato je Jezus za ponazoritev svojega nauka uporabil prisposodbo semena, sebe pa je označil za sejalec, ki seje dobro seme. Bodimo pozorni na številne sejance, ki sejejo zastrupljeno seme na našo njivo, prav posebej pa na vrtove otrok in mladine, ki še ne znajo razločevati med dobrim in

slabim semenom.

V letu *Svetega pisma* bomo zato še posebej prisluhnili starozaveznim prerokom, ki so svoje sodobnike svarili pred nevarnostjo odpada od edinega resničnega Boga. Od Boga lahko odpademo na različne načine – dovolj je že, da mu več ne zaupamo in da ne verjamemo več popolnoma v njegovo previdnost in dobroto, ampak se začnemo spogledovati z drugimi navidezno nadnaravnimi silami in njihovimi posredniki, ki nas mamijo s svojimi obljubami. Odpadi od edinega Boga, o katerih poroča *Stara zaveza*, nas pred tem svarijo še danes. Glavni namen kače, ki je zapeljala Adama in Evo, je bil zbuditi dvom v Božjo ljubezen, saj bo potem lahko manipulirala s človekom.

Tudi v tem se kaže, kako potrebno je prebirati *Sveto pismo*, ga spoznavati in preučevati, z njim moliti in se ob njem pogovarjati z Bogom. *Sveto pismo* nam pripoveduje o Bogu, ki nas ima rad in skrbi za nas. V tem duhu je treba že otrokom prebirati svetopisemske zgodbe, po župnijah ustanavljati in poživiti skupine, kjer se bodo verniki seznanjali s svetopisemskim sporočilom in bodo tudi molili po zgledu svetopisemskih molitev. Tako bo tudi za nas Božja beseda postajala beseda pravega življenja: osrečujoča in vedra, polna zaupanja in ljubezni do Boga in bližnjega.

Blagoslov Boga, ki se je v svoji dobroti razodel, naj bo vedno nad vami!

Vaši škofje

II. V JEZUSU KRISTUSU SE BOŽJE RAZODETJE DOPOLNI (7. NAVADNA NEDELJA, 18. FEBRUARJA 2007)

Dragi bratje in sestre v Kristusu!

V prvem berilu smo slišali, da je David prizanesel kralju Savlu, čeprav mu je ta stregel po življenju. Tudi v evangeliju Jezus zahteva, da ljubimo svoje sovražnike in jim odpuščamo. Božji Sin odpuščanja ni oznanjal samo z besedo, marveč uteleša spravo in odpuščanje usmiljenega Boga do ljudi. Odpuščati, kakor odpušča Bog, ni v človeški moči in je zunaj človeške logike. Človeški pameti je veliko bližje načelo daj – dam. Jezus pravi, da tako delajo grešniki. Bog nam v svojem Sinu razodeva, da sam ne ravna po načelu »oko za oko, zob za zob«, temveč odpušča. Njegova ljubezen in dobrotà do nas sta tako brezpogojni in od našega ravnanja tako suvereno neodvisni, da ostajata ne glede na to, kako se mi vedemo do Boga. Bog nas nima rad zato, ker smo dobri ali ker si to zaslužimo, temveč nas ljubi, ker je on dober. »Če se mi izneverimo, on ostane zvest, kajti sebe ne more zatajiti« (2 Tim 2,13). Ko bi Bog vračal hudo za hudo, kakor to delamo mi, bi ne bil več suveren, v svoji dobroti ne bi bil več od nas popolnoma neodvisen, torej bi sebe zatajil in se izneveril samemu sebi.

V Jezusu Kristusu, ki je Bog in človek hkrati, se nam je Bog najpopolneje razodel. Ne govori nam več samo po prerokih kot nekoč očaom, temveč nam je spregovoril po Sinu (prim. Hebr 1,1). Jezus je torej poslednje, dokončno razodetje Boga, neprekosljivi vrhunec Božje govorice. Vse druge spise *Svetega pisma* prav razumemo le, če imamo pred očmi Njega, in obrnjeno: brez poznavanja celotnega *Svetega pisma* tudi Jezusa Kristusa ni mogoče poznati, poudarja sv. Hieronim. Jezus nam s svojo besedo, z ravnanjem in vsem svojim življenjem – predvsem pa s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem – na najpopolnejši način razodeva Boga, ker je sam Bog. »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Jn 14,9), pravi. Lahko bi rekli, da je Jezus Kristus po človeško zaživi Bog in po Božje zaživi človek. Kar je v človeku najbolj vzvišeno, najbolj plemenito in najbolj odlično, je v Jezusu Kristusu doseglo svoj vrhunec, ki ga ni mogoče preseči.

To pa je ljubezen. V Jezusu Kristusu vidimo, da je Bog ljubezen in kako je treba to ljubezen razu-

meti, da njenega pomena ne popačimo. Ljubezen je v darovanju za drugega. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13). Bog nam ne daje samo vsega, kar smo in kar imamo, ampak nam daje samega sebe. Zato se je najprej rodil med nami kot človeški otrok in postal eden izmed nas, za nas je dal življenje in za nas je vstal od mrtvih, še naprej pa se nam daruje pri vsaki sveti maši, ko poslušamo njegovo besedo in obhajamo sveto evharistijo. To je sedaj dokončno razodetje Boga, ki ga ni mogoče ne dopolnjevati in ne prekositi.

To je potrebno prav posebej poudariti, kajti v današnjem času se pogosto pojavljajo domnevna nova razodetja, zato nekateri menijo, da je razodetju Boga v Jezusu Kristusu mogoče dodati še kaj, drugi Božjega Sina enačijo z raznimi ustanovitelji velikih svetovnih verstev in ga postavljajo ob bok z njimi, kakor da bi bil Kristus eden izmed njih ali celo njim enakovreden tekmeč. Za vsakega kristjana, ki je doumel, kdo je Jezus Kristus, so take domneve nesprejemljive. Druga verstva in njihove pripadnike spoštujemo, ne moremo pa soglašati s tem, da bi Jezusa Kristusa enačili z drugimi, sicer spoštovanja vrednimi verskimi ustanovitelji. Če bi to storili, bi prenehali biti kristjani. Kristjan je samo tisti, ki Jezusa Kristusa prizna za učlovečenega Božjega Sina. Bog pa ne more storiti več, kakor je storil, in tudi ni potrebno. Nič lepšega ne more biti kakor brezpogojna Božja ljubezen, s katero se Bog odpoveduje sebi in se daruje za nas. In prav to na najpopolnejši način razodeva Jezus Kristus.

V zgodovini je veliko posebnih Božjih prijateljev in svetniških ljudi od Boga prejelo posebno razsvetljenje in spoznanje. Toda »zasebna razodetja«, kakor jih imenujemo, nikakor niso nekakšna dopolnila razodetju Boga v Jezusu Kristusu, ki se je sklenilo s smrtjo zadnjega apostola in ga podajajo spisi *Svetega pisma Nove zaveze*. Zasebna razodetja nimajo značaja splošne veljave. Če jih kdo ne sprejema, zaradi tega ni slab kristjan. Še bolj velja to za domnevna razodetja in posebne spise, ki zadnja leta krožijo med verniki. Tisti, ki jim verjamejo, bi včasih celo hoteli, da bi jih Cerkev sprejela podobno, kot sprejema svetopisemske spise. Ne glede na to, ali

je v teh novodobnih spisih kaj resničnega ali ne, velja naslednje: kar je želel Bog povedati ljudem o sebi in vse, kar potrebujemo za to, da smo lahko njegovi otroci in prijatelji, nam je razodel Jezus Kristus, ki je in ostaja naša edina in neprekosljiva »Pot, Resnica in Življenje«. Zato je hlastanje za novimi razodetji in nadnaravnimi sporočili prej znamenje šibke vere v Jezusa Kristusa in pomanjkljive verske izobrazbe kakor pa izraz pristne pobožnosti. Kakšno »zasebno razodetje« je sprejemljivo le, če podpira našo vero v Jezusa Kristusa in našo pripadnost Njemu. Resnično pobožnemu kristjanu je dovolj, da vedno bolj spoznava Jezusa Kristusa, kakor nam ga podajajo novozavezni spisi, in vedno bolj dosledno sledi njegovim besedam in njegovemu zgledu, predvsem pa njegovemu požrtvovalnemu darovanju do konca za svoje brate in sestre.

»Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja«, pravi na začetku svojega Prvega pisma apostol Janez (1 Jn 1,1). Od tod je vzeto tudi geslo letošnjega leta *Svetega pisma*: »Oznanjamo vam Besedo življenja«. Iz povedanega je tudi razvidno, kaj je in kaj pomeni ta beseda življenja. Beseda življenja more biti le beseda ljubezni. Ta učlovečena in otipljiva Beseda ljubezni je Jezus Kristus, ki se je rodil kot človeški otrok v Betlehemu, ki je ljudi učil ljubiti, kakor jih ljubi Bog sam, in ki je na koncu prav zaradi tega dal svoje življenje – iz zvestobe svojemu nebeškemu Očetu in svojim človeškim bratom in sestram – zatem pa

je vstal od mrtvih, kajti Božja ljubezen je močnejša tudi od smrti.

Drage sestre in dragi bratje! Vsako nedeljo se zberemo in se hranimo pri dveh mizah: pri mizi Božje besede in pri mizi Božjega kruha. »Kakor iz stalne udeležbe pri evharistični skrivnosti raste življenje Cerkve, tako smemo upati na nov polet duhovnega življenja iz pomnoženega spoštovanja do Božje besede, ki 'obstane na veke',« pravi zadnji koncil (BR 26). S tem pastirskim pismom smo vas hoteli v letu *Svetega pisma* spodbuditi prav takemu pomnoženemu spoštovanju svetopisemske Božje besede. To spoštovanje pa se kaže v branju in premišljevanju te besede. Ustanove in gibanja, ki imajo namen krepiti svetopisemsko izobrazbo med verniki, župnijski pastoralni sveti in vsi drugi pastoralni dejavniki naj torej med nami vedno bolj na različne načine poglobljajo poznavanje *Svetega pisma*, z njim pa tudi tisto življenjsko poznavanje Boga, iz katerega nam po Jezusu Kristusu doteka pravo in zato večno življenje. »Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa« (Jn 17,3).

V ta namen vam podeljujemo apostolski blagoslov.

V Celju, Kopru, Ljubljani, Mariboru, Murski Soboti in Novem mestu, 28. januarja 2007, na nedeljo *Svetega pisma*.

Vaši škofje